

Ο Νο 1 παραμυθάς
στον κόσμο

ΡΟΑΛΤ



Ντάνι

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ



ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: ΚΟΥΕΝΤΙΝ ΜΠΛΕΪΚ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: DANNY, THE CHAMPION OF THE WORLD

Από τις Εκδόσεις Puffin Books, Λονδίνο 1985

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ντάνι, ο πρωταθλητής του κόσμου**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Roald Dahl

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Quentin Blake

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Αθηνά Ανδρουτσοπούλου

ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Roald Dahl Nominee Ltd., 1983

© Εικονογράφησης: Quentin Blake, 1983

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 1996

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 1996

Δεύτερη έκδοση: Μάιος 2015

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-203-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-0051-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiu Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr • www.psychogios.gr

ΡΟΑΛΤ ΝΤΑΛ

Ντάνι Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ



*Μετάφραση:
Αθηνά Ανδρουτσοπούλου*



Το γνωρίζατε ότι υπάρχει κάτι παραπάνω στον Ρόαλντ Νταλ από καλές ιστορίες; Το γνωρίζατε ότι το 10% των δικαιωμάτων του συγγραφέα διατίθεται στα φιλανθρωπικά ιδρύματα που φέρουν το όνομά του;*

Ο Ρόαλντ Νταλ είναι διάσημος για τις ιστορίες και τα στιχάκια του, όμως είναι λιγότερο γνωστό το πόσο συχνά έκανε τα αδύνατα δυνατά για να βοηθάει τα παιδιά με σοβαρές ασθένειες. Σήμερα, το Θαυματουργό Ίδρυμα για Παιδιά του Ρόαλντ Νταλ συνεχίζει το εξαιρετικό έργο του συγγραφέα βοηθώντας χιλιάδες παιδιά που αντιμετωπίζουν αιματικά ή νευρολογικά προβλήματα – θέματα που πάντα ήταν σημαντικά για τον Ρόαλντ Νταλ. Επίσης, προσφέρει ουσιαστική υποστήριξη όπως νοσηλευτικό προσωπικό και ιατρικό εξοπλισμό, αλλά και την απαραίτητη ψυχαγωγία σε παιδιά από ολόκληρη την Αγγλία, ενώ στηρίζει τα παιδιά όλου του κόσμου προωθώντας την έρευνα.

Θέλεις να κάνεις κι εσύ κάτι θαυματουργό για να βοηθήσεις; Μάθε πώς στο www.roalddahlcharity.org

Το Μουσείο και Κέντρο Ιστορίας Ρόαλντ Νταλ, που εδρεύει στο Γκρέιτ Μίσεντεν λίγο έξω από το Λονδίνο, βρίσκεται στο χωριό του Μπάκιγγχαμσιρ όπου ζούσε και έγραφε ο Ρόαλντ Νταλ. Στην καρδιά του Μουσείου, σκοπός του οποίου είναι να εμπνεύσει την αγάπη για την ανάγνωση και τη γραφή, εκτίθεται το μοναδικό αρχείο του από επιστολές και χειρόγραφα. Εκτός από δύο χώρους όπου οι επισκέπτες μπορούν να διασκεδάσουν μαθαίνοντας για τη ζωή και το έργο του συγγραφέα, το Μουσείο στεγάζει επίσης ένα διαδραστικό Κέντρο Ιστορίας, το οποίο πλέον φιλοξενεί την περιφέρημη συγγραφική καλύβα του Νταλ. Πρόκειται για ένα μέρος όπου δάσκαλοι, μαθητές και οικογένειες μπορούν να εξερευνήσουν το συναρπαστικό κόσμο της δημιουργικότητας, της ανάγνωσης και της γραφής.



www.roalddahlmuseum.org

Το Θαυματουργό Ίδρυμα για Παιδιά του Ρόαλντ Νταλ (RDMCC) είναι ένα καταχωρισμένο φιλανθρωπικό ίδρυμα με αριθμό μητρώου 1137409.

Το Μουσείο και Κέντρο Ιστορίας Ρόαλντ Νταλ (RDMSC) είναι ένα καταχωρισμένο φιλανθρωπικό ίδρυμα με αριθμό μητρώου 1085853.

Το νεοϊδρυθέν Ευαγές Ίδρυμα Ρόαλντ Νταλ (Roald Dahl Charitable Trust) υποστηρίζει το έργο των RDMCC και RDMSC.

* Τα δικαιώματα αυτά είναι καθαρά.

Το βιβλίο αυτό είναι για ολόκληρη την οικογένεια

ΠΑΤ

ΤΕΣΑ

ΘΙΟ

ΟΦΙΛΙΑ

ΛΟΥΣΙ

Περιεχόμενα

Το βενζινάδικο.....	11
Ο Μεγάλος Φιλικός Γίγαντας	18
Αυτοκίνητα, αερόστατα και χαρταετοί.....	26
Το φοβερό μυστικό του πατέρα μου.....	36
Οι μυστικές τεχνικές	47
Ο κύριος Βίκτορας Χείζελ	56
Το Μίνι Όστιν	65
Ο λάκκος	79
Ο γιατρός Σπένσερ	96
Η μεγάλη γιορτή του κυνηγιού	105
Η ωραία κοιμωμένη	117
Την Πέμπτη στο σχολείο	125
Παρασκευή	145
Στο δάσος	151
Ο φύλακας.....	165
Ο πρωταθλητής του κόσμου	171
Το ταξί.....	183
Πίσω στο σπίτι	190
Η βόλτα του μωρού.....	197
Αντίο, κύριε Χείζελ	209
Η έκπληξη του γιατρού Σπένσερ.....	220
Ο πατέρας μου	227

Το βενζινάδικο

Οταν ήμουν τεσσάρων χρόνων η μαμά μου πέθανε ξαφνικά και ο πατέρας μου ανέλαβε να με μεγαλώσει μόνος του. Δείτε πώς ήμουν τότε.



Αδελφια δεν είχα κι έτσι πέρασα τα παιδικά μου χρόνια μόνος με τον πατέρα μου.

Ζούσαμε σε μια παλιά τσιγγάνικη άμαξα πίσω από ένα βενζινάδικο. Το βενζινάδικο και η άμαξα, μαζί με το μικρό χωράφι όπου βρίσκονταν, ανήκαν στον πατέρα μου. Ήταν η μόνη του περιουσία στον κόσμο. Το βενζινάδικο ήταν πολύ μικρό κι ήταν στημένο πάνω σε έναν μικρό επαρχιακό δρόμο περιτριγυρισμένο από λιβάδια και λόφους με δάση.



Όταν ήμουν μωρό ο πατέρας μου με έκανε μπάνιο, με τάζε, μου άλλαζε τις πάνες κι έκανε όλα εκείνα τα χιλιάδες μικροπράγματα που συνήθως κάνει μια μάνα για το παιδί της. Δεν ήταν εύκολο, μια που έπρεπε και να

δουλεύει, να επισκευάζει δηλαδή αυτοκίνητα και να βάζει βενζίνη.

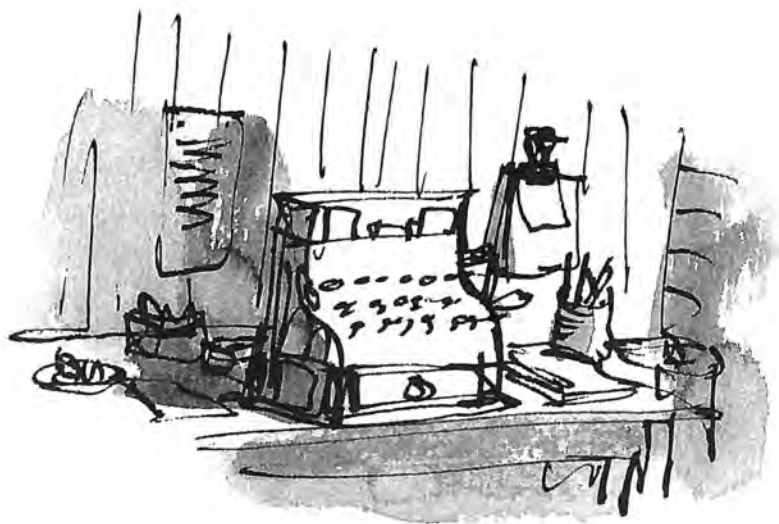
Όμως τον πατέρα μου δεν έδειχνε να τον πολυνοιάζει. Με αγαπούσε όσο και τη μαμά μου πριν εκείνη πεθάνει. Ποτέ δε θυμάμαι τον εαυτό μου άρρωστο ή λυπημένο όταν ήμουν μικρός. Να με εδώ σε ηλικία πέντε χρόνων.



Όπως βλέπετε, ήμουν βρόμικος, γεμάτος λάδια και γράσα, κι αυτό γιατί περνούσα όλη τη μέρα στο συνεργείο βοηθώντας τον πατέρα με τ' αυτοκίνητα.

Το βενζινάδικο είχε μόνο δυο αντλίες. Πίσω από αυτές

βρισκόταν μια ξύλινη αποθήκη που χρησίμευε για γραφείο. Μέσα εκεί υπήρχε μονάχα ένα τραπέζι και μια ταμειακή μηχανή για να βάζουμε τα λεφτά. Η μηχανή ήταν από εκείνες που όταν πατάς ένα κουμπί χτυπάει το καμπανάκι και το συρτάρι πετάγεται έξω με θόρυβο. Πολύ μου άρεσε όταν το συρτάρι πεταγόταν.



Δεξιά από το γραφείο ήταν το συνεργείο, ένα τετράγωνο κτίριο με τούβλα. Το είχε χτίσει ο πατέρας μου με πολύ κόπο και ήταν το πιο γεροφτιαγμένο στην περιοχή.

«Εμείς οι δυο είμαστε μηχανικοί», μου έλεγε συχνά. «Βγάζουμε το ψωμί μας επισκευάζοντας αυτοκίνητα και δεν μπορούμε να κάνουμε καλή δουλειά χωρίς ένα συνεργείο της προκοπής».

Ήταν ωραίο συνεργείο, αρκετά ευρύχωρο. Χωρούσε άνετα ένα αυτοκίνητο και υπήρχε και χώρος στα πλά-

για για να δουλεύεις. Είχε και τηλέφωνο για να μπορούν οι πελάτες να κανονίζουν πότε θα φέρουν τα αυτοκίνητά τους για επισκευή.

Η άμαξα ήταν το σπίτι μας. Ήταν πραγματική τσιγγάνικη άμαξα με μεγάλες ρόδες, ζωγραφισμένη με όμορφα κίτρινα, κόκκινα και μπλε σχέδια. Ο πατέρας μου έλεγε πως ήταν τουλάχιστον εκατόν πενήντα ετών. Πολλά τσιγγανάκια, έλεγε, είχαν γεννηθεί και μεγαλώσει μέσα στους ξύλινους τοίχους της. Ποιος ξέρει πόσες χιλιάδες χιλιόμετρα είχε κάνει στους δρόμους και στα μονοπάτια της Αγγλίας πίσω από το άλογο που την έσερνε. Όμως τώρα, η εποχή των ταξιδιών της είχε τελειώσει. Οι ακτίνες των τροχών της είχαν αρχίσει να σαπίζουν κι ο πατέρας μου είχε βάλει από κάτω τούβλα για να τη στηρίζουν.



Στην άμαξα υπήρχε μόνο ένα δωμάτιο που στο μέγεθος ήταν όσο τα σημερινά μπάνια. Ήταν στενό, στο σχήμα της άμαξας, και στο πίσω μέρος υπήρχαν δυο κουκέτες για να κοιμόμαστε. Η πάνω ήταν του πατέρα μου και η κάτω δική μου.

Στο συνεργείο είχαμε ηλεκτρικό αλλά στην άμαξα μας το είχαν απαγορέψει. Οι ηλεκτρολόγοι έλεγαν ότι δεν ήταν ασφαλές να έχουμε καλώδια σε μια τόσο παλιά κι ετοιμόρροπη άμαξα. Έτσι, για να έχουμε ζέστη και φως κάναμε ό,τι και οι τσιγγάνοι τον παλιό καιρό. Είχαμε μια σόμπα με μπουρί που έβγαινε από την οροφή. Τον χειμώνα καίγαμε ξύλα για να ζεσταινόμαστε. Είχαμε ένα μάτι που δούλευε με πετρέλαιο κι εκεί βράζαμε νερό και μαγειρεύαμε. Είχαμε και μια λάμπα πετρελαίου που κρεμόταν από το ταβάνι.

Όταν ήταν η ώρα να κάνω μπάνιο, ο πατέρας μου ζεστάνει νερό στην κατσαρόλα και το έχυνε σε μια λεκάνη. Ύστερα μου έβγαζε τα ρούχα, εγώ στεκόμουν όρθιος κι εκείνος με έτριβε. Ούτε σε μπανιέρα δε θα γινόμουν τόσο καθαρός.

Όσο για έπιπλα, είχαμε δυο καρέκλες, ένα μικρό τραπέζι και μερικά συρτάρια. Αυτές ήταν όλες κι όλες οι ανέσεις μας. Είχαμε όλα όσα μας χρειάζονταν.

Η τουαλέτα μας ήταν μια μικρή ξύλινη καλύβα στο χωράφι πίσω από την άμαξα. Το καλοκαίρι ήταν καλά, όμως τις κρύες μέρες του χειμώνα ένιωθες σαν να έμπαινες σε ψυγείο.

Πίσω ακριβώς από την άμαξα βρισκόταν μια γέρικη μηλιά. Έκανε νόστιμα μήλα που ωρίμαζαν στα μέσα του Σεπτεμβρίου και κρατούσαν για τέσσερις ή πέντε βδομάδες.

Μερικά από τα κλαδιά του δέντρου σκέπαζαν την άμαξα κι όταν ο αέρας φυσούσε τη νύχτα κι έριχνε τα μήλα, μερικά προσγειώνονταν στη σκεπή μας. Όταν ήμουν ξαπλωμένος στην κουκέτα μου, άκουγα τον θόρυβο που έκαναν... μπουπ, μπουπ... πάνω από το κεφάλι μου. Όμως ο θόρυβος δε με φόβιζε καθόλου γιατί ήξερα τι ακριβώς τον προκαλούσε.

Η ζωή στην τσιγγάνικη άμαξα μου άρεσε πάρα πολύ. Ιδίως το βραδάκι όταν κουλουριαζόμουν στην κουκέτα μου κι ο πατέρας μου διηγιόταν ιστορίες. Η λάμπα του πετρελαίου ήταν χαμηλωμένη, τα ξύλα στη σόμπα κόκκινα από τη φωτιά, κι εγώ σκεφτόμουν πόσο υπέροχα ήταν να είμαι χουχουλιασμένος και ζεστός στην κουκέτα μου στο μικρό εκείνο δωματάκι. Ακόμα πιο υπέροχη ήταν η αίσθηση ότι κι όταν θα με έπαιρνε ο ύπνος, ο πατέρας μου θα έμενε εκεί, κοντά μου, καθισμένος στην καρέκλα του πλάι στη φωτιά ή ξαπλωμένος στην αποπάνω κουκέτα.



Ο Μεγάλος Φιλικός Γίγαντας

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι ο πατέρας μου ήταν ο πιο καταπληκτικός πατέρας του κόσμου. Ποτέ δε βαριόσουν μαζί του.

Όποιος δεν τον ήξερε καλά τον περνούσε για πολύ σοβαρό και βλοσυρό. Όμως δεν ήταν. Στην πραγματικότητα ήταν πάρα πολύ αστείος. Αυτό που τον έκανε να φαίνεται τόσο σοβαρός ήταν το ότι ποτέ δε χαμογελούσε με τα χείλη, παρά μόνο με τα μάτια. Είχε όμορφα γαλάζια μάτια κι όταν σκεφτόταν κάτι αστείο τα μάτια του έλαμπαν. Τόσο, που έτσι και τα κοίταζες προσεκτικά, έβλεπες μια μικροσκοπική σπίθα να χορεύει μέσα στις κόρες. Τα χείλη του όμως δεν κουνιούνταν ποτέ.

Μου άρεσε που ο πατέρας μου χαμογελούσε με τα μάτια. Αυτό σήμαινε πως ποτέ δε μου χαμογελούσε ψεύτικα, γιατί είναι αδύνατο να κάνεις τα μάτια σου να λάμπουν αν δε λάμπεις κι από μέσα σου. Για εκείνους που χαμογελούν με τα χείλη, τα πράγματα διαφέρουν. Μπορούν να κάνουν πως χαμογελούν όποτε θέλουν, αρκεί να κουνήσουν τα χείλη τους. Εκείνο που έχω καταλάβει είναι ότι για να είναι το χαμόγελο με τα χείλη πραγματικό



πρέπει να συνοδεύεται πάντα κι από ένα χαμόγελο με τα μάτια. Να προσέχετε λοιπόν όταν κάποιος σας χαμογελά με τα χείλη αλλά τα μάτια του παραμένουν ίδια. Είναι σίγουρο πως προσποιείται.

Ο πατέρας μου δεν ήταν πολύ μορφωμένος κι αμφιβάλλω αν στη ζωή του είχε διαβάσει πάνω από είκοσι βιβλία. Διηγόταν όμως απίθανες ιστορίες. Κάθε βράδυ,

πριν πέσω για ύπνο, σκαρφιζόταν κι από μια διαφορετική για να μου πει. Για τις πιο πετυχημένες έφτιαχνε περισσότερα επεισόδια, κι έτσι για πολλά βράδια άκουγα τη συνέχεια της ίδιας ιστορίας.

Μία από τις ιστορίες αυτές, που πρέπει να κράτησε τουλάχιστον πενήντα βράδια, ήταν για έναν Μεγάλο Φιλικό Γίγαντα ή ΜΦΓ για συντομία. Ο ΜΦΓ ήταν τρεις φορές ψηλότερος από έναν κανονικό άνθρωπο και τα χέρια του ήταν μεγάλα σαν χειρολαβές αμαξιού. Ζούσε σε μια τεράστια υπόγεια σπηλιά κοντά στο βενζινάδικό μας κι έβγαινε έξω μονάχα όταν σκοτεινίαζε. Μέσα στη σπηλιά είχε ένα εργοστάσιο κι εκεί έφτιαχνε πάνω από εκατό διαφορετικά είδη μαγικής σκόνης.

Μερικές φορές ο πατέρας μου βημάτιζε πάνω κάτω την ώρα που διηγιόταν, κουνούσε ζωηρά τα χέρια του κι έπαιζε με τα δάχτυλά του. Συνήθως όμως καθόταν στην άκρη της κουκέτας μου και μιλούσε με απαλή φωνή.

«Ο Μεγάλος Φιλικός Γίγαντας φτιάχνει τις μαγικές του σκόνες από τα όνειρα που βλέπουν τα παιδιά στον ύπνο τους», μου έλεγε.

«Πώς;» ρωτούσα εγώ. «Πες μου πώς, μπαμπά;»

«Τα όνειρα, αγοράκι μου, είναι πράγματα πολύ μυστηριώδη. Τη νύχτα ταξιδεύουν στον αέρα σαν συννεφάκια, ψάχνοντας να βρουν ανθρώπους που κοιμούνται».

«Φαίνονται;» ρώτησα.

«Κανείς δεν μπορεί να τα δει».

«Μα τότε πώς τα πιάνει ο Μεγάλος Φιλικός Γίγαντας;»

«Α!» είπε ο πατέρας μου. «Αυτό είναι το πιο ενδιαφέρον. Τα όνειρα, βλέπεις, κάνουν έναν μικρό θόρυβο σαν ζουζούνισμα καθώς ταξιδεύουν στον αέρα τη νύχτα. Ο θό-

ρυβος είναι τόσο απαλός που είναι αδύνατο να τον ακούσουν οι κανονικοί άνθρωποι. Όμως ο ΜΦΓ δεν έχει καμιά δυσκολία. Η ακοή του είναι εκπληκτική».

Πόσο λάτρευα εκείνο το απορροφημένο βλέμμα που είχε ο πατέρας μου όταν διηγιόταν ιστορίες! Το πρόσωπό του ήταν ήρεμο, χλωμό κι απόμακρο. Έμοιαζε σαν να βρισκόταν αλλού.



«Ο ΜΦΓ», είπε, «μπορεί ν' ακούσει ακόμα και τον θόρυβο από τα βήματα μιας πασχαλίτσας που περπατάει πάνω σ' ένα φύλλο. Μπορεί ν' ακούσει τον ψίθυρο των μυρμηγκιών που μιλούν όταν τρεχοβολάνε στο χώμα. Μπορεί ν' ακούσει τη διαπεραστική κραυγή του πονεμένου δέντρου όταν το κόβει ο ξυλοκόπος με το τσεκούρι του. Έτσι είναι, καλό μου. Υπάρχει γύρω μας ένας ολόκληρος κόσμος από ήχους που τα αυτιά μας δεν πιάνουν γιατί δεν είναι αρκετά ευαίσθητα».

«Και τι γίνεται όταν πιάσει τα όνειρα;» ρώτησα.

«Τα φυλακίζει σε γυάλινα μπουκάλια και βιδώνει καλά τα καπάκια τους», είπε ο πατέρας μου. «Έχει χιλιάδες τέτοια μπουκάλια στη σπηλιά του».

«Πιάνει και καλά και κακά όνειρα;»

«Ναι», αποκρίθηκε ο πατέρας μου. «Μόνο τα καλά όμως χρησιμοποιεί για τις σκόνες του».

«Και τα κακά όνειρα τι τα κάνει;»

«Τα ανατινάζει».

Αδύνατο να σας περιγράψω πόσο πολύ τον αγαπούσα τον πατέρα μου. Όταν καθόταν κοντά μου στην κουκέτα, εγώ άπλωνα το χέρι μου και το έχωνα στην παλά-



μη του. Τότε εκείνος έκλεινε τα δάχτυλά του και κρατούσε το χέρι μου σφιχτά.

«Τι τις κάνει ο ΜΦΓ τις σκόνες του αφού τις φτιάξει;» ρώτησα.

«Τριγυρνάει μες στη νύχτα από χωριό σε χωριό ψάχνοντας να βρει σπίτια με παιδιά που κοιμούνται. Επειδή είναι τόσο ψηλός φτάνει και τα παράθυρα που είναι στους πάνω ορόφους. Μόλις βρει δωμάτιο με παιδί που κοιμάται ανοίγει τη βαλίτσα του...»

«Τη βαλίτσα του;» είπα.

«Ο ΜΦΓ κουβαλάει πάντα μια βαλίτσα και ένα φυσητήρα», είπε ο πατέρας μου. «Ο φυσητήρας είναι μακρύς σαν στύλος του ηλεκτρικού. Η βαλίτσα είναι για τις σκόνες. Ανοίγει λοιπόν τη βαλίτσα του και διαλέγει την κατάλληλη σκόνη... τη βάζει στον φυσητήρα... χώνει τον φυσητήρα από το ανοιχτό παράθυρο... και πουφ... φυσάει προς τα μέσα τη σκόνη... η σκόνη αιωρείται στο δωμάτιο... το παιδί την εισπνέει...»

«Και τότε;» ρώτησα.

«Και τότε, Ντάνι, το παιδί αρχίζει να βλέπει ένα φανταστικό, ένα υπέροχο όνειρο... και μόλις το όνειρο φτάσει στο πιο φανταστικό κι υπέροχο σημείο του... τότε η μαγική σκόνη αρχίζει να ενεργεί για τα καλά... και ξαφνικά το όνειρο δεν είναι πια όνειρο αλλά πραγματικότητα... και το παιδί δεν κοιμάται στο κρεβάτι του... είναι ξύπνιο και παίρνει μέρος σε ό,τι συμβαίνει... εννοώ ότι παίρνει πραγματικά μέρος... ό,τι βλέπει του συμβαίνει πραγματικά. Τα υπόλοιπα θα τα πούμε αύριο. Είναι αργά. Καληνύχτα, Ντάνι. Κοιμήσου τώρα.»

Ο πατέρας μου με φίλησε και χαμήλωσε τη λάμπα του



πετρελαίου μέχρι που έσβησε το φτιλί. Κάθισε μπροστά στη σόμπα με τα ξύλα που τώρα φώτιζαν το δωμάτιο με την κόκκινη λάμψη τους.

«Μπαμπά», ψιθύρισα.

«Τι είναι;»

«Εσύ τον έχεις δει ποτέ με τα μάτια σου τον Μεγάλο Φιλικό Γίγαντα;»

«Μια φορά», είπε ο πατέρας μου. «Μονάχα μια φορά».

«Τον είδες; Πού;»

«Βρισκόμουν έξω, πίσω από την άμαξα», είπε ο πατέρας μου, «κι ήταν μια νύχτα καθαρή και φεγγαρόλουστη. Κοίταξα τυχαία προς τα πάνω κι άξαφνα είδα έναν τρομερά ψηλό άνθρωπο να τρέχει στην κορφή του λόφου. Περπατούσε με τεράστια χοροπηδηχτά βήματα κι ο μαύρος του μανδύας ανέμιζε πίσω του σαν φτερά πουλιού. Στο ένα χέρι κρατούσε μια μεγάλη βαλίτσα και στο άλλο έναν φυσητήρα, κι όταν έφτασε στον ψηλό φράχτη

με τους αγκαθωτούς θάμνους στο βάθος του λιβαδιού, τον πήδηξε με μια δρασκελιά λες κι ήταν ανύπαρκτος».

«Φοβήθηκες, μπαμπά;»

«Όχι», είπε ο πατέρας μου. «Μου έκανε μεγάλη εντύπωση και λίγο με ξάφνιασε, αλλά δε φοβήθηκα. Κοιμήσου τώρα. Καληνύχτα».

Αυτοκίνητα, αερόστατα και χαρταετοί

Ο πατέρας μου ήταν φοβερός μηχανικός. Ακόμα κι εκείνοι που έμεναν χιλιόμετρα μακριά προτιμούσαν να φέρνουν σ' αυτόν τα αυτοκίνητά τους για επισκευή παρά να τα πηγαίνουν στο κοντινότερο συνεργείο. Τis λάτρευε τις μηχανές.

«Οι μηχανές είναι σκέτη μαγεία», μου είπε μια φορά. «Φαντάσου πώς είναι να παίρνεις χιλιάδες μεταλλικά κομματάκια, να τα συνδέεις μαζί όπως πρέπει, να τα ταΐζεις λίγο λάδι και πετρέλαιο, να πιέζεις έναν μικρό διακόπτη, και ξαφνικά όλα αυτά τα κομματάκια να παίρνουν ζωή, να αρχίζουν να βουίζουν και να μουγκρίζουν και να κάνουν τους τροχούς του αυτοκινήτου να τρέχουν με ασύληπτη ταχύτητα».

Δεν ήταν διόλου περίεργο που κι εγώ αγάπησα τις μηχανές και τα αυτοκίνητα. Μην ξεχνάτε πως πριν ακόμα περπατήσω, το συνεργείο ήταν για μένα τόπος παιχνιδιού. Άλλωστε, πού αλλού να με άφηνε ο πατέρας μου για να μπορεί να με προσέχει όλη μέρα; Για παιχνίδια εί-

χα λαδωμένους τροχούς, ελατήρια και πιστόνια που ήταν απλωμένα παντού, και που —πιστέψτε με— είχαν πολύ μεγαλύτερη πλάκα από εκείνα τα πλαστικά παιχνίδια που έχουν σήμερα τα παιδιά.

Έτσι, άρχισα να μαθαίνω τη δουλειά του μηχανικού σχεδόν από τα γεννοφάσκια μου.

Τώρα όμως που ήμουν πέντε χρόνων είχαμε και το θέμα του σχολείου να σκεφτούμε. Ο νόμος έλεγε ότι όταν τα παιδιά γίνουν πέντε χρόνων, οι γονείς έπρεπε να τα στείλουν στο σχολείο, κι ο πατέρας μου το ήξερε καλά αυτό.

Θυμάμαι ότι ήμασταν στο συνεργείο κι ήταν τα γενέθλιά μου —έκλεινα τα πέντε— όταν άρχισε να μου μιλάει για το σχολείο. Εκείνη την ώρα τον βοηθούσα να βάλει καινούργια φρένα στην πίσω ρόδα ενός μεγάλου Φορντ κι εκείνος ξαφνικά μου είπε:

«Ξέρεις κάτι, Ντάνι; Μου φαίνεται πως είσαι ο καλύτερος πεντάχρονος μηχανικός του κόσμου».

Αυτό ήταν το μεγαλύτερο κομπλιμέντο που μου είχε κάνει ποτέ ο πατέρας μου. Χάρηκα πολύ.

«Βλέπω ότι σου αρέσει αυτή η δουλειά», είπε. «Ν' ανακατεύεσαι με τις μηχανές».

«Τη λατρεύω», αποκρίθηκα.

Γύρισε, με κοίταξε κι ακούμπησε μαλακά το χέρι του στον ώμο μου.

«Θέλω να σε κάνω τον καλύτερο μηχανικό», είπε. «Κι όταν μεγαλώσεις, είμαι σίγουρος πως θα γίνεις ένας διάσημος σχεδιαστής μηχανών και θα σχεδιάζεις καινούργιες και καλύτερες μηχανές για αυτοκίνητα και αεροπλάνα. Αλλά για να το καταφέρεις αυτό θα πρέπει να μορφωθείς. Όμως δε θέλω να σε στείλω ακόμα στο scho-

λείο. Σε δυο χρόνια θα έχεις μάθει εδώ μαζί μου όσα χρειάζονται για να μπορείς να λύνεις μια μικρή μηχανή και να την ξαναφτιάχνεις μόνος σου. Τότε θα είναι καιρός να πας σχολείο».

Ίσως να νομίζετε ότι ο πατέρας μου δεν ήταν στα καλά του για να θέλει να κάνει ένα μικρό παιδί έμπειρο μηχανικό. Κι όμως, δεν ήταν καθόλου τρελός. Μάθαινα γρήγορα και διασκέδαζα την κάθε στιγμή. Ευτυχώς δεν ήρθε κανείς να χτυπήσει την πόρτα μας και να ρωτήσει γιατί δεν πήγαινα σχολείο.

Έτσι πέρασαν δυο χρόνια, κι όταν έγινα επτά ετών, όσο απίστευτο κι αν φαίνεται, μπορούσα να λύνω και να ξαναφτιάχνω μια μηχανή. Όταν λέω να λύνω, εννοώ σε μικρά κομματάκια, πιστόνια, στροφαλοφόρους άξονες και λοιπά. Είχε έρθει ο καιρός να πάω σχολείο.

Το σχολείο μου ήταν στο κοντινό χωριό. Εμείς δεν είχαμε αυτοκίνητο γιατί δεν είχαμε αρκετά λεφτά. Η απόσταση όμως δεν ήταν πολύ μεγάλη, χρειάζομαι μόνο μισή ώρα και έτσι δε με πείραζε να περπατάω. Ο πατέρας μου επέμενε να έρχεται μαζί μου. Κι όταν το σχολείο τέλειωνε στις τέσσερις το απόγευμα, με περίμενε πάντα για να γυρίσουμε στο σπίτι μαζί.

Κι η ζωή συνεχιζόταν. Ο κόσμος μου ολόκληρος ήταν το βενζινάδικο, το συνεργείο, η άμαξα, τα λιβάδια και τα ρυάκια της υπαίθρου εκεί κοντά. Όμως ποτέ δε βαριόμουν. Πώς να βαρεθώ με τον πατέρα μου συντροφιά; Ήταν γεμάτος ενεργητικότητα. Τα σχέδια και οι καινούργιες ιδέες στριφογύριζαν στο μυαλό του σαν τους τροχούς των αυτοκινήτων.

«Ο αέρας είναι ό,τι πρέπει», είπε ο πατέρας μου ένα

Σάββατο πρωί. «Ότι πρέπει για να πετάξουμε αετό. Έλα να φτιάξουμε έναν αετό, Ντάνι».

Κι έτσι φτιάξαμε αετό. Μου έδειξε πώς να δέσω μαζί τέσσερα λεπτά ξυλάκια στο σχήμα αστεριού, με δυο ακόμα ξύλα στη μέση να το στηρίζουν. Ύστερα κόψαμε ένα παλιό γαλάζιο πουκάμισό του και τεντώσαμε το ύφασμα πάνω στο σκελετό του αετού. Προσθέσαμε και μια μακριά ουρά από κλωστές και δέσαμε πάνω της εδώ κι εκεί όσα κομματάκια περίσσεψαν από το πουκάμισο. Βρήκαμε ένα κουβάρι σπάγγο στο συνεργείο και μου έδειξε πώς να δέσω τον σπάγγο στον σκελετό για να ισορροπεί όταν πετάει.

Πίσω από το βενζινάδικο υπήρχε ένας λόφος κι ανεβήκαμε μαζί ως την κορφή για να πετάξουμε τον αετό. Δυσκολευόμουν να πιστέψω πως ένα πράγμα φτιαγμένο από μερικά ξυλάκια κι ένα κομμάτι από παλιό πουκάμισο θα μπορούσε στ' αλήθεια να πετάξει. Εγώ κρατούσα το σκοινί κι ο πατέρας μου τον αετό. Μόλις τον άφησε, ο αέρας τον σήκωσε ψηλά σαν τεράστιο γαλάζιο πουλί.

«Άφησε κι άλλο σκοινί, Ντάνι!» φώναξε. «Έλα! Άφησε όσο θέλεις!»

Όλο και πιο ψηλά ανέβαινε ο αετός. Σε λίγο φαινόταν σαν μικρή γαλάζια κουκκίδα που χόρευε στον ουρανό χιλιόμετρα πάνω από το κεφάλι μου κι εγώ ήμουν ενθουσιασμένος που κρατούσα στα χέρια μου κάτι τόσο μακρινό και ζωντανό. Αυτό το τόσο μακρινό πράγμα τραβούσε και πάλευε στην άκρη του σκοινιού σαν μεγάλο ψάρι.

«Πάμε προς την άμαξα», είπε ο πατέρας μου.

Κατεβήκαμε τον λόφο κρατώντας ακόμα το σκοινί με τον αετό που τραβούσε μανιασμένα από την άλλη άκρη. Όταν γυρίσαμε στην άμαξα προσέξαμε να μην μπλεχτεί το σκοι-

νί στη μηλιά και τον φέραμε μέχρι τα μπροστινά σκαλιά.

«Δέσ' τον στα σκαλιά», είπε ο πατέρας μου.

«Θα συνεχίσει να πετά;» ρώτησα.

«Ναι, εκτός κι αν πέσει ο αέρας», είπε εκείνος.

Ο αέρας δεν έπεσε. Και θα σας πω κάτι απίστευτο. Ο αετός έμεινε εκεί ψηλά όλη νύχτα, και το πρωί η μικρή γαλάζια κουκκίδα κυμάτιζε και χόρευε ακόμα στον ουρανό. Όταν έφαγα το πρωινό μου, τον κατέβασα και τον ακούμπησα προσεκτικά στον τοίχο του συνεργείου, για να τον ξαναπετάξω μια άλλη μέρα.

Λίγες μέρες μετά, ένα όμορφο απόγευμα που δεν κουνόταν φύλλο, ο πατέρας μου είπε:

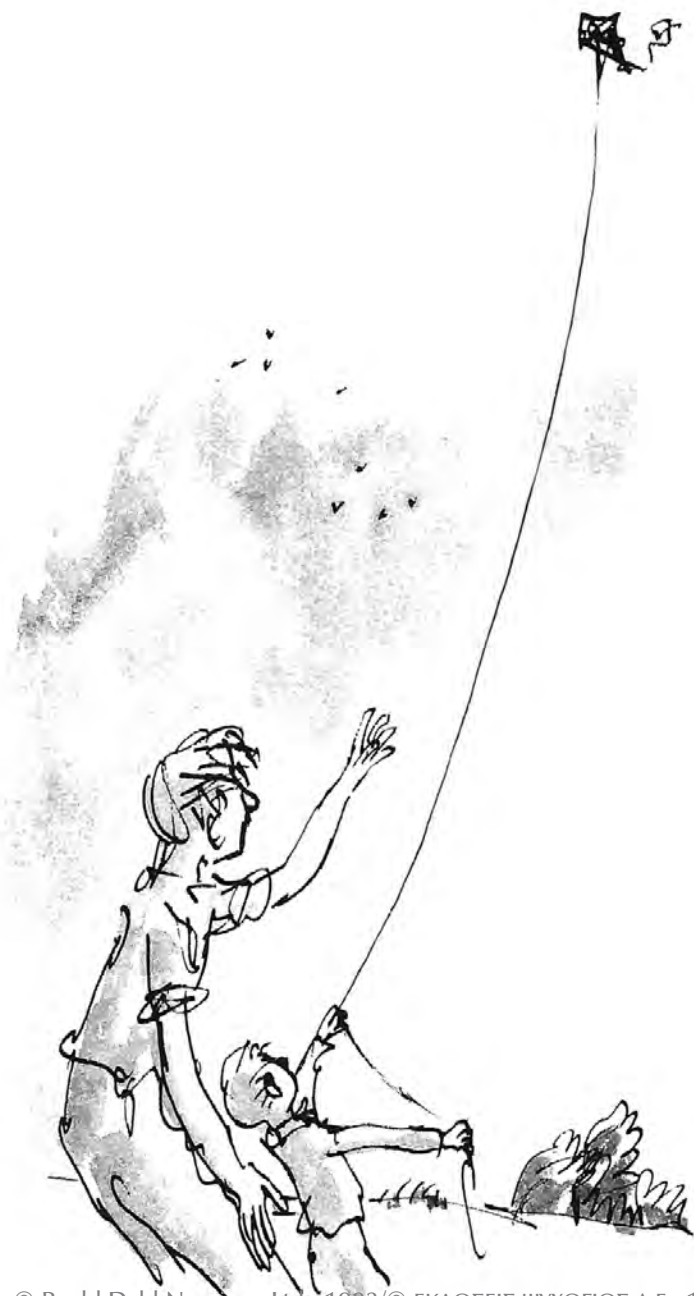
«Ο καιρός είναι ό,τι πρέπει για αερόστατο. Έλα να φτιάξουμε ένα».

Το είχε, μου φαίνεται, προγραμματισμένο γιατί είχε ήδη αγοράσει τέσσερις μεγάλες κόλλες λεπτό χαρτί κι ένα μπουκάλι κόλλα από το βιβλιοπωλείο του κυρίου Γουίτον στο χωριό. Και μέσα σ' ένα τέταρτο, χρησιμοποιώντας μονάχα χαρτί, κόλλα, ένα ψαλίδι κι ένα κομμάτι λεπτό καλώδιο, μου έφτιαξε ένα απίθανο αερόστατο. Έδεσε στο άνοιγμα από κάτω ένα κομμάτι βαμβάκι κι ήμασταν έτοιμοι.

Όταν το πήγαμε στο χωράφι πίσω από την άμαξα, είχε αρχίσει κιόλας να σκοτεινιάζει. Είχαμε μαζί μας ένα μπουκάλι οινόπνευμα και μερικά σπέρτα. Εγώ κρατούσα όρθιο το αερόστατο κι οι πατέρας μου έσκυψε κι έχυσε λίγο οινόπνευμα στο βαμβάκι.

«Να το!» είπε, ακουμπώντας ένα αναμμένο σπέρτο στο βαμβάκι. «Κράτα το από τις άκρες όσο μπορείς».

Μια ψηλή, κίτρινη φλόγα ξεπήδησε από το βαμβάκι και πετάχτηκε προς το κέντρο του αερόστατου.



«Θα πιάσει φωτιά!» φώναξα.

«Δεν πιάνει», είπε. «Κοίτα!»

Στην αρχή κρατούσαμε κι οι δυο τις άκρες του αερόστατου όσο γινόταν μακρύτερα από τη φλόγα. Γρήγορα όμως ο ζεστός αέρας γέμισε το μπαλόνι κι ο κίνδυνος πέρασε.

«Είναι σχεδόν έτοιμο!» είπε ο πατέρας μου. «Το νιώθεις φουσκωμένο;»

«Ναι!» είπα. «Ναι! Να το αφήσουμε;»

«Όχι ακόμα!... Περίμενε λίγο ακόμα!... Περίμενε ώσπου ν' αρχίσει να τραβάει μόνο του. Τότε θα είναι έτοιμο να πετάξει!»

«Τώρα τραβάει!» είπα.

«Ωραία!» φώναξε. «Άσ' το».

Αργά, μαγικά κι εντελώς αθόρυβα το πανέμορφο αερόστατο άρχισε να ανεβαίνει στον σκοτεινιασμένο ουρανό.

«Πετάει!» φώναξα χτυπώντας τις παλάμες μου και χοροπηδώντας. «Πετάει! Πετάει!»

Ο πατέρας μου ήταν σχεδόν το ίδιο ενθουσιασμένος μ' εμένα.

«Είναι πολύ όμορφο», είπε. «Αυτό εδώ έγινε πραγματικά ωραίο. Ποτέ δεν μπορεί να ξέρει κανείς πώς θα του βγει προτού το αφήσει να πετάξει. Καθένα γίνεται διαφορετικό».

Ανέβαινε τώρα όλο και πιο γρήγορα στον δροσερό αέρα της νύχτας. Έμοιαζε με μαγική πυρακτωμένη μπάλα στον ουρανό.

«Το βλέπουν άλλοι άνθρωποι;» ρώτησα.

«Και βέβαια το βλέπουν, Ντάι. Είναι αρκετά ψηλά και θα φαίνεται από χιλιόμετρα μακριά».

«Και τι θα νομίζουν ότι είναι, μπαμπά;»

«Ιπτάμενος δίσκος», είπε ο πατέρας μου. «Ίσως να φωνάξουν και την αστυνομία».

Ένα αεράκι είχε πάρει το αερόστατο και το παράσερνε μακριά προς το χωριό.

«Πάμε από πίσω του», είπε ο πατέρας μου. «Αν είμαστε τυχεροί θα το βρούμε όταν προσγειωθεί».

Τρέξαμε στον δρόμο κι αρχίσαμε να τρέχουμε, να τρέχουμε.

«Αρχίζει να κατεβαίνει!» φώναξε ο πατέρας μου. «Η φλόγα έχει σχεδόν σβήσει!»

Όταν η φλόγα έσβησε τελείως το χάσαμε από τα μάτια μας, αλλά προσπαθήσαμε να μαντέψουμε στο πε-



ρίπου σε ποιο λιβάδι είχε πέσει. Πηδήξαμε έναν φράχτη και τρέξαμε προς τα κει. Ψάξαμε στα σκοτεινά μισή ώρα, αλλά δεν το βρήκαμε.

Το επόμενο πρωί ξαναγύρισα μόνος να ψάξω. Έψαξα σε τέσσερα λιβάδια ώσπου να το βρω. Ήταν πεσμένο στην άκρη ενός λιβαδιού γεμάτο ασπρόμαυρες αγελάδες. Οι αγελάδες το είχαν περιτριγυρίσει και το κοιτούσαν με τα τεράστια υγρά τους μάτια. Όμως δεν το είχαν πειράξει καθόλου. Έτσι το κουβάλησα σπίτι και το ακούμπησα στον τοίχο του συνεργείου δίπλα στον αετό, για να το ξαναπετάξω μια άλλη μέρα.

«Τον αετό μπορείς να τον πετάς μόνος σου όποτε θέλεις», είπε ο πατέρας μου. «Το αερόστατο όμως δεν πρέπει ποτέ να το πετάξεις αν δεν είμαι κι εγώ μαζί σου. Είναι πολύ επικίνδυνο».

«Καλά», είπα.

«Υποσχέσου μου ότι δε θα το πετάξεις ποτέ μόνος σου, Ντάνι!»

«Το υπόσχομαι», απάντησα.

Ύστερα ήταν και το σπιτάκι του δέντρου που είχαμε φτιάξει στην κορφή μιας βελανιδιάς στο κάτω μέρος του χωραφιού μας.

Ήταν και το τόξο με τα βέλη. Το τόξο ήταν ένα μέτρο μακρύ κι ήταν φτιαγμένο από κλαδί ελιάς. Τα βέλη είχαν φτερά από ουρές φασιανού και πέρδικας.

Ήταν και τα ξυλοπόδαρα που με έκαναν τρία μέτρα ψηλό.

Κι ένα μπούμερανγκ, που κάθε φορά σχεδόν που το πετούσα γύριζε και προσγειωνόταν στα πόδια μου.

Και στα τελευταία μου γενέθλια απέκτησα το πιο δια-

σκεδαστικό πράγμα από όλα. Ο πατέρας μου είχε απαγορέψει να μπω στο συνεργείο για δυο μέρες πριν από τα γενέθλιά μου, γιατί μου ετοίμαζε μια έκπληξη. Τη μέρα των γενεθλίων μου έκανε την εμφάνισή του ένα απίθανο όχημα φτιαγμένο από τέσσερις ρόδες ποδηλάτου και ξύλινα κιβώτια. Δεν ήταν καθόλου συνηθισμένο. Είχε φρένο, τιμόνι, άνετη θέση κι έναν γερό προφυλακτήρα για να το προστατεύει από τρακαρίσματα. Το ονόμασα Ξυλίνο και σχεδόν κάθε μέρα το οδηγούσα στην κορφή του λόφου που υπήρχε στο λιβάδι πίσω από το βενζινάδικο. Μετά το κατέβαζα με φοβερή ταχύτητα, κι ένιωθασαν να πηδούσα εμπόδια με το αλόγό μου.

Βλέπετε λοιπόν τι πλάκα είχε να είμαι οκτώ χρόνων και να ζω με τον πατέρα μου. Ανυπομονούσα όμως να γίνω εννιά. Νόμιζα πως το να είσαι εννιά είναι ακόμα πιο διασκεδαστικό από το να είσαι οκτώ.

Αποδείχτηκε ότι τα πράγματα δεν ήταν ακριβώς έτσι.

Η χρονιά που έκλεισα τα εννιά ήταν σίγουρα η πιο ενδιαφέρουσα από όλες τις προηγούμενες, αλλά δεν μπορώ να πω πως ήταν πάντα και τόσο διασκεδαστική.



Ο Ντάνι θαύμαζε πολύ τον πατέρα του.
Ήταν μόλις τεσσάρων μηνών
όταν πέθανε η μαμά του, κι ο πατέρας
του τον είχε μεγαλώσει μόνος του.
Αγαπούσαν πολύ ο ένας τον άλλον.
Μα άξαφνα ο Ντάνι ανακάλυψε
πως ο πατέρας του έκρυβε
ένα μεγάλο και φοβερό μυστικό,
που θα τους οδηγούσε σε μια τρελή περιπέτεια
και θα τους έβαζε σε μεγάλους μπελάδες...



**Ζητήστε και τα άλλα απίθανα
και συναρπαστικά βιβλία του Ρόαλντ Νταλ,
που κυκλοφορούν από τις Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ.**



www.roalddahl.com

10% των δικαιωμάτων του συγγραφέα από την πώληση αυτού του βιβλίου διατίθενται
για φιλανθρωπικούς σκοπούς. Βλέπε στο εσωτερικό του βιβλίου για λεπτομέρειες.



Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

Από 11 ετών

ISBN 978-960-274-203-7



ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 01472

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η